

Alexei Marinat (24 mai 1924, Valea Hoțului, regiunea Odesa – 17 mai 2009, Chișinău), prozator, eseist și dramaturg român. Participant la cel de-Al Doilea Război Mondial, este arestat pe 27 mai 1947 și condamnat la zece ani de detenție, petrecându-și următorii opt ani într-un lagăr din Siberia. Eliberat pe 5 noiembrie 1954, va fi reabilitat de Tribunalul Militar din Odesa. Absolvent al Institutului Pedagogic „Ion Creangă” din Chișinău, în 1959, an în care debutează cu volumul de schițe și povestiri *Zările ne cheamă*. Publică mai multe volume de proză scurtă – *Venea un om pe drum de țară*, 1962; *Drob de sare*, 1968; *Vânturi albastre*, 1969; *De luni până sâmbătă*, 1970; *La doi pași de fericire*, 1989 –, impunându-se mai ales ca romancier: *Fata cu harțag*, 1962; *Urme pe prag*, 1966; *Mesagerii*, 1977; *Grădina dragostei*, 1980. Autor de comedii satirice: *Adio, Campanella*; *Opriți planeta*; *Dragostea din mai*; *Curajul bărbaților*. Apreciat în mod deosebit pentru jurnalul său *Eu și lumea*, 1991, pe care-l ține din 1944 (în ediție definitivă, *Călătorii în jurul omului*, 2004). Laureat al Premiului Național în domeniul Literaturii și Artei din Republica Moldova (2000); Cavaler al Ordinului Republicii (1996); Ordinul național „Serviciul Credincios” în grad de Comandor (2000).

Alexei
MARINAT

*Întoarce-te
cu fața spre soare*

Proză scurtă

Ediție îngrijită de Andrei MARINAT

POLISALM

Editura Polisalm Str. Petru Zadnipro, nr. 15/2, of. 23, MD2044, mun. Chișinău
Email: polirom.md@gmail.com
Tipar: Tipografia Centrală
Copyright © 2026, Andrei Marinat

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerului Culturii.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Marinat, Alexei.

Întoarce-te cu fața spre soare : Proză scurtă / Alexei Marinat ; ediție îngrijită de Andrei Marinat.
– [Chișinău] : Polisalm, 2026 (F.E.-P. "Tipografia Centrală"). – 262, [9] p.

Cu contribuția Ministerului Culturii.

ISBN 978-9975-3713-5-3.

821.135.1(478)-32

M 39

Nemțoaica

Toate câte s-au întâmplat prin aceste locuri, s-au strecurat pe aici, pe singurul drum, ce vine de la șleahul cel mare. Pe drumul acesta, câțiva ani în urmă, am venit și eu, învățătoare de limbă germană...

De altfel, nimic neobișnuit. O istorie ca atâtea altele, rămasă din timpul războiului și probabil că n-aș fi putut s-o înnod cu început și sfârșit, dacă nu mă loveam de soarta unui copil din clasa mea.

În satul Hârtop-Vraiște mă aflu pentru prima dată (o parte a satului se numește Hârtop, cealaltă – Vraiște).

Pe coridor trec învățătorii – fiecare spre clasa lui. Mă duc și eu. În fața ușii cu tăblița „Clasa VI” mă opresc o clipă. Nu sunt începătoare în ale pedagogiei, dar, se vede, că „popasul” acesta, înainte de a păși pragul unei clase noi, îl face fiecare învățător.

Intru. Elevii se ridică în picioare.

— Guten Tag, Schülers!

Ei îmi răspund:

— Guten tag!

Le fac semn să se așeze. Fac apelul.

Când ajung la Marta Costelean, un elev mă corectează:

— Marta!

Întrerup apelul și-l întreb:

— Marta sau Marta? În catalog e scris Marta.

Elevul care m-a corectat s-a fâstâcit, dar a continuat cu același ton:

— Marta... Ea-i nemțoaică!

Altul din fundul clasei:

— Ea știe nemțește!

Toată clasa se uită la ea (la Marta, căci nu știi încă numele ei adevărat). Unii chicotesc, Marfa sau Marta ține capul în pământ.

— Cine-i Marta Costelean? întreb.

Fata se ridică din bancă și răspunde cu glas stins:

— Eu sunt.

— Care ți-e numele adevărat: Marta sau Marta?

Mă bucuram oarecum că am pe cineva în clasă care știe nemțește.

Câțiva elevi au izbucnit în râs.

— Ce s-a întâmplat? De ce râdeți?

Toți tac.

— Șezi, Marta, îi zic fetei, fără să știu că-i schimonosesc numele.

Se aud din nou râsete înăbușitoare. Marfa cade cu fața în palme și izbucnește în plâns.

O privesc mirată. Mă uit și la ceilalți, întrebându-i din ochi ce s-a întâmplat. Mă duc la banca Marfei, mă așez alături de ea. Vreau s-o liniștesc, o mângâi. O întreb:

— Ce s-a întâmplat, Costelean?

Fata nu-mi răspunde.

Mă întorc la masă. Întreb cine-i starostele clasei. Din prima bancă se ridică starostele.

— De ce plânge eleva Costelean?

— Știi eu?... I-a venit a plânge. S-a deprins...

— Și de ce, totuși, s-a deprins să plângă? Vreau să știu!

— O zădără băieții.

— De ce o zădără?

— Spun că-i nemțoaică!...

— Și dacă-i nemțoaică! La noi în țară toate naționalitățile sunt egale și au aceleași drepturi. Iar tu, ca staroste, de ce nu i-ai propus un loc în prima bancă? Fetița poartă ochelari, probabil nu de dragul frumuseței, ci are vederea slabă...

— Păi, toți nemții purtau ochelari... Poartă și ea!

— Care nemți?

— Acei care au trecut cu tunurile pe aici.

Mă uit la starostele clasei, apoi la eleva Costelean.

Fetița sare din bancă și începe să țipe isteric:

— Nu mai pot! Nu mai pot!

Și părăsește clasa, trântind ușa.

N-am dovedit s-o opresc. Ies repede după ea. Fetița a fugit în curte, s-a îndreptat spre poartă. Dar văzând că acolo stau de vorbă doi băieți, se întoarce repede, aleargă spre gardul din fundul ogrăzii și se strecoară printr-o spărtură dincolo de curtea școlii.

Nu departe începe pădurea. Fără să se mai uite în urmă, Marfa o ia în partea ceea. Ce să fac? Cum să procedez? Pur și simplu: las clasa și o apuc și eu încolo. Ajung la gard și o strig, numind-o iarăși din greșeală: „Marta!” Fetița pornește la fugă și dispare în ninsoare.

Mă cuprinde o neliniște îngrijorătoare. S-o las singură în pădure?

Smulg o scândură din gard și-mi fac loc de trecere.

Plec pe urmele ei.

I

În acea penultimă iarnă a războiului a fost zăpadă multă și ger mare prin părțile acestea, înfundate între dealuri și înconjurate de păduri. Și de aceea, poate, zilele păreau și mai scurte, iar nopțile și mai lungi.

Într-o noapte, sub fereastra unei căsuțe de la marginea satului, în partea Vraîștei, se furișa un om. Era îmbrăcat într-o scurteică de blană, în picioare – pâslari, cusuți la talpă cu piele groasă. Se opri, își dădu cușma mai pe ceafă. Trase cu urechea, apoi bătu încetișor la fereastră. Iar trase cu urechea: nu-i răspunse nimeni. Mai bătu o dată și iarăși așteaptă. În sfârșit, un glas de femeie trezită din somn întrebă din casă: „Cine-i?”. Omul mai bătu o dată, deși auzise bine că cei din casă s-au trezit. Și iarăși i se răspunse cu același: „Cine-i?”.

— Iertați-mă, mi se pare că m-am rătăcit, se scuză de afară.

— Tot ce se poate, pe un timp ca aista, îi răspunse femeia din casă.

— Dacă nu greșesc, aici a fost cândva un atelier?

— Ce atelier?

— „Brille”, unde se reparau ochelari...

— De care ochelari? întrebă femeia.

— Plus-minus doisprezece, spuse omul mai încet.

— Reparăm și acum.

Ușa se deschise. Oaspetele nocturn intră în casă, ceru încă o dată să fie iertat că trezește lumea din somn – și îi înmână gazdei un toc de ochelari.

— Pe mâine la vremea asta... ceva poate mai târziu sau mai devreme, sunteți rugată să fie gata, spuse el și ieși, aruncând în treacăt o vorbă, că în casele oamenilor anul acesta miroase și mai mult a busuioc.

Femeia dădu afirmativ din cap și-i dori drum bun. Închise ușa după dânsul și deschise tocul. Scoase ochelarii și sub captușeala tocului găsi o hârtiuță, pe care o citi atent de câteva ori, apoi îi dădu foc cu un chibrit.

...Pe femeie o chema Ana Costelean. Venise în Hârtoș-Vraîște la începutul războiului, fiind evacuată dintr-un sat de lângă graniță. Era felceriță, dar îndeplinea funcția de doctor universal și o chemau la nevoie din toate satele de prin împre-

jurime. Felcerița era tânără, avea și un copil de un an. Dar cine fusese bărbatul ei și unde era el acum, nu știa nimeni: după rochiile pe care le purta, lumea bănuia, că, adică, bărbatul ei ar fi fost om de vază. Nevestele tinere însă vorbeau că, cică, rochiile i le-ar fi făcut cadou un șef mare de la prefectură, care venea din când în când în Vraiște cu o limuzină luxoasă, de care încă nu văzuseră oamenii prin satul lor. Dar pe stăpânul mașinii nu-l zărise nimeni niciodată, în afară de gazda la care locuia Ana.

Primarul satului, om de vârstă mijlocie, arțăgos la treburi și beteag de un picior, știa și el că felcerița are legături cu un șef mare și odată a încercat și el să-i bată la fereastră pe la mijlocul nopții cu interese care n-aveau nimic comun cu primăria. Fiind prevenit tot atunci că o să fie spus mai sus, fapt care poate să-i strice cariera de primar, dumnealui a înghițit în sec, dar a zis în sinea lui: „Ai să-mi cazi tu în labă odată și odată”.

II

În fața primăriei s-au oprit trei camioane militare nemțești. Părea să fie un atelier ambulant de reparații. Toate erau acoperite cu pânză de cort și aveau și ferestruici. Din cabina primului camion a coborât un ofițer cu ochelari. Din cabina ultimului camion s-a dat jos al doilea ofițer – înalt, slăbănog și roșcovan. Primul ofițer îi strigă unui soldat din camionul său:

— Hans!

Soldatul sări din caroseria acoperită a camionului, își potrive centura și pe semne știind dinainte ce trebuie să facă, îi urmă pe ofițeri. Tustrei au intrat în clădirea primăriei. Primarul satului, surprins, a sărit de la masă și le-a spus: „Să trăiți!”

Ofițerii au întins mâinile spre dânsul, de parcă vroiau să-i smulgă cușma de pe cap, răcnind:

— Hail Hitler!

Primarul dădu din cap că-i de acord și-i invită pe aliați să ia loc pe scaune. Ofițerii, dacă îl văzură așa de serviabil, scoaseră cutiile de țigări în ambalaj de staniol și-l serviră pe primar. Primarul luă câte o țigară de la fiecare și aștepta cu nerăbdare ce-o să-i spună oaspeții.

— Domnul oberleitenant cu detașamentul său va sta în sat un oarecare timp... în interesul imperiului german! traduse soldatul.

— Foarte bine, foarte bine! bâlbâi primarul. Ofițerul care coborî din cabina primului camion îl preveni pe primar: soldații trebuiesc adăpostiți pe la gazde, unde nu sunt bolșevici!

— Bolșevicii, he-he, îs departe! îi explică primarul.

Nemții însă l-au mai întrebat o dată dacă nu sunt partizani în sat.

— Deocamdată nu sunt, spuse primarul. Ce le lipsește oamenilor? Pâine au, lemne sunt... și șef de post este nu departe.

— Ser gut!

Părea că s-au înțeles și problema e rezolvată. Dar ofițerii continuau să șadă. Cel roșcovan mai avea ceva de adăugat:

— Und cine schöne frau!

— Domnii ofițeri, tălmăci soldatul, ar dori pentru dumneaoare o gazdă cu femeie curată, care știe să facă mâncare și să lustruiască cizmele.

— Se găsește, de ce nu! îi răspunse primarul.

— Ar fi de dorit să fie și tânără... continuă soldatul să traducă din ceea ce-i spunea ofițerul cel roșcovan.

— N-ar fi rău să fie și frumoasă! râse ofițerul cu ochelari.

Roșcovanul, care îi vorbea până acum primarului cam peste umăr, se întoarse cu fața spre primar și-i comunică cu mândrie:

— Un ofițer german știe să se poarte cu femeile!

— Vă cred, vai de mine, cum să nu! Ofițerii germani sunt foarte nobili! confirmă primarul. Nu se știe cât de sincer era el în cele ce spunea. Să fi crezut într-adevăr că tocmai aceștia

sunt cei mai de treabă dintre toți ofițerii nemți, care au trecut prin Hârtop-Vraiște? Este, reluă el, fără a sta mult pe gânduri. Este una frumoasă, ca pentru domnii locotenenți, îi tânără și-i foarte frumoasă. O să fie mulțumiți domnii ofițeri.

Roșcovanul scoase pachetul de țigări și-l mai servi o dată pe primar.

Soldatul Hans își îndeplini misiunea până la capăt:

— Vezi, în caz de ceva, domnii ofițeri au pistoale și câteva cartușe în plus... Bagă de seamă!

— N-aveți nicio grijă...

Primarul se dădu mai aproape de soldat și-i comunică aproape la ureche:

— Îi din acelea, care cu nimeni nu...

Soldatul le traduse ofițerilor. Aceia au zâmbit și s-au ridicat de pe scaune. Roșcovanul îi răspunse primarului, făcând un gest cu mâna, care însemna că, adică, mai marele satului să fie liniștit:

— Cu noi n-o să aibă încotro!

III

Ofițerii au fost duși în gazdă la Ana Costelean, cu toate că femeia n-avea casa ei și trăia și ea cu chirie. Felcerița, ce-i drept, închiriasse o casă aparte, cu două camere și tindă, cum erau pe atunci casele la țară: casă mică și casă mare, despărțite printr-o tindă și cămară. Casa era a mătușei Ileana, se numea casă nouă și mătușa o ținea pentru unicul fecior ce-i mai ră-măsese din toți câți a avut, și acela se afla undeva pe front. Baba însă trăia în aceeași ogradă, în casa veche, care ajungea cu streșina până la pământ. Acum primarul îi mai adusesse găzdași. Nemții au venit cu un însoțitor de la primărie. Felcerița – dacă așa a fost voia cârmuirii le-a arătat casa mare, care era liberă, și și-a căutat de treabă.

...Când își desfășeau bagajele, oberleitenantul Johan Schteher fredona o melodie, iar Helmut – roșcatul – bătea toba cu pumnul în valiza deșartă: era plin de entuziasm bărbătesc. Nu-l întristară nici amintirile, când scoase dintr-un album o fotografie a unei femei și o puse pe masă. O privi și exclamă:

— O, madona din Sicilia!

Scoase apoi alta. O puse pe masă, alături de prima.

— Bonjur, madam de Renua!

Apoi citi pe reversul fotografiei: „Iubitului și neuitatului Helmut”. (Dumnezeu știe, cine i-o fi scris, pentru că tare era roșcat, pistruiat și clăpăug.)

Strâmbă din buze:

— „Neuitatului!...” Ferfliuhter! Helmut al tău e deja în Asia. Nu e nici la Neapole, nici la Paris și nici măcar... la București!

Mai scoase o fotografie. După ce o așeză alături de celelalte două, se adresă prietenului său:

— Unde ne aflăm noi, Johan Schteher? Cum dracu îi zice fundăturii ăstea? Her-Her... Her-top! Vrai-vrai... ptui!

— Când vii din Asia, suntem în Europa... și invers, îi răspunse oberleitenantul.

„Plutonul de femei” fu înșirat pe masă și roșcovanul o chemă pe gazdă:

— Alo! Alo! Hertop!...

Intră Ana, serioasă, tăcută și atentă la orice gest al ofițerilor. Helmut-roșcovanul o cercetă cu privirile. Ana îl privi întrebătoare.

— Cum te cheamă? o întrebă el nemțește.

Ana strânse din umeri.

— Cum te cheamă, frumușico? Pe mine mă cheamă Helmut Cunert, înțelegi? Iar pe dânsul – Johan, oberleitenant Johan Schteher, ofițer german! Comandant, înțelegi? Iar eu sunt – leitenant Helmut. Da pe tine cum te cheamă?

— Ana...

— Ana! Ser gut. Și mai cum?

— Ana Costelean.

— Bravo, Ana! Bravo! Ai bărbat. Unde-i?

Ana strânse iar din umeri, îl privi pe oberleitenant, apoi pe roșcovanul Helmut și-i spuse:

— Bomba... Bomba germană a căzut... și nu mai știu unde-i.

— Ha-ha-ha... bomba germană, ser gut! Ea face fiuuu – bah!... și nu-i bărbatul Anei! Iar Ana este dulce; tânără și frumoasă!... Vrea Helmut să te guste chiar în seara asta, ce zici, păsărico?

Ofițerul o atinse cu un deget de bărbie, îi ridică capul și o privi ca pe o pisică. A întrebat-o, dacă n-are vreo fotografie: s-o pună alături de cele șapte. Ana îi răspunse că n-are. Pistruiatul strâmbă din buze și-i zise:

— Ofițerul german iubește să facă baie. Apa să fie fierbinte, înțelegi? Câte minute îți trebuie să încălzești apa?

Ana a căutat să-i lămurească că, în primul rând, ea e felceriță și are treburile ei, iar în al doilea – n-are lemne.

— Du-te la primar și spune-i că, în conformitate cu legile războiului, lemnele de pe teritoriul, pe care se află o unitate germană, aparțin acestei unități. Gut? Ofițerului german îi place să fie curat. „Du Fotze!”, înjură el, ca să fie înțeles mai repede. Să vină primarul încoace! Să-ți dea o servitoare, dar să fie ca și tine. Nu-i așa, Johan?

Oberleitenantul Johan îl bătu cu mâna pe umăr și-i spuse, că-i băiat vesel. Locotenentul arătă la două perechi de cizme din ungher și-i spuse Anei:

— Ia cizmele. Lună să fie! Ai înțeles?

Ana a întrebat care sunt cizmele lui și care – ale oberleitenantului și ieși cu ele din casă.

— Donner-wetter! răcni locotenentul, dar n-avea ce face. Oberleitenantul îi mai turnă un șnaps. Locotenentul bău.

— Nimic nu se ține mai tare de om decât urâtenia. De toate celea poți scăpa, dar de ea – ba. De aceea mi-i ciudă pe femeile frumoase că mă ignoră.

— Nu te descuraja, Helmut! îi zise oberleitenantul. Cele urâte sunt mai sincere și mai senzuale.

— Just! Așa este. Femeia urâtă de fiecare dată se teme că altă ocazie n-o să aibă. De aici vine pasiunea, Donner-wetter. Toarnă șnaps în toate paharele, Johan Schteher! Sunt sigur, că o să fiu fraierit și de data asta, pentru că mă aflu în Asia. Iar Asia își are metodele ei până și în relațiile cu femeile.

Locotenentul pregăti o mâncare soldățească din toate conservele pe care le aveau ei.

— O, madam de Renua, unde-i restaurantul acela din Paris?! oftă el și se plesni cu mâinile de șolduri.

— Cine știe, unde îi e mai bine omului? Invit-o pe Ana, îi zise oberleitenantul. Helmut o strigă pe Ana, cu doi de „n”. De fapt, așa se rostește acest nume în Occident. Însă, spre deosebire de Occident, Ana nu se grăbea să vină. A fost nevoit locotenentul s-o mai strige de două ori.

Ana îl auzi de prima dată, dar nu se grăbea. Știa că o să mai fie strigată.

Intră apoi în camera ofițerilor. Era îmbrăcată în altă rochie. De data asta exclamă și oberleitenantul:

— O!...

Ana îi răspunse:

— Pentru dumneavoastră m-am gătit!...

— Bravo, Ana! Ser gut! Încep să-mi schimb părerile despre dumneata. Se vede că-ți plac totuși ofițerii germani, spuse Helmut.

— O, da! zise Ana.

— Dar nu toți! Eu, de pildă, nu ți-am plăcut de la bun început. Ia un păhăruț de șnaps cu noi, îi propuse ofițerul pistruiat, oferindu-i și un scaun. Oberleitenantul o invită și el să se așeze cu ei la masă.

Ana se așeză lângă Johan Schteher.

— Așa se face? Când îți propune unul, te așezi lângă celălalt? zise roșcovanul. Dar n-are importanță... Văd că știi puțin nemțește. De unde?

— Atât cât am învățat la școală, zise Ana.

— Îți plac scamatoriile? o întrebă roșcovanul.

— Demult n-am fost la circ, îi răspunse ea.

— Acuș îmbrac o pijama curată, ies pe hogeac, apoi vin și te invit la tango „Ultima dragoste”.

— Și dacă n-am să vreau? îl întrebă Ana.

— Ana! îi făcu din deget roșcovanul.

Oberleitenantul tăcea. Uneori parcă-l umfla răsul. Ridică apoi paharul și zise:

— Pentru marele Raih!

Au băut cu toții. Oberleitenantul o servi cu felii de pâine conservată. Ana izbucni în răs. Se ridică de la masă și ieși din cameră. Apoi se întoarse cu o pâine mare de casă și o puse pe masă.

— Așa trebuie întâlniți ofițerii germani de la bun început! exclamă locotenentul Cunert.

— Ne învățăm, iertați-ne, îi zise Ana. Și ca să v-o dovedesc, dați-mi voie să vă părăsesc pentru un sfert de oră.

...Ana a lipsit numai zece minute. Întâi a adus un ștergar mare și l-a așternut pe masă. Apoi a adus o mămliguță răsturnată pe scândurică. Pe urmă a apărut tigaia cu jumere și scrob.

— Domnii ofițeri au mâncat măliguță de când sunt la război? i-a întreat ea.

Oberleitenantul Schteher își duse mâna la inimă în semn de adâncă recunoștință.

— Am mâncat la București, la restaurant. Eram să mă înec, spuse locotenentul Cunert. Am să încerc și acum și dacă n-o să se întâmple nimic cu mine, apoi numai datorită dumitale, Ana! Domnul oberleitenant o să ne servească acuși cu coniac franțuzesc. Văd că-i place mâncarea asta.

— Nu! Coniacul nu merge. Să vă servesc eu! spuse Ana și se ridică de la masă.

— Iarăși vrei să ne lași pentru o jumătate de oră? Tocmai acum, când ne-am deprins cu dumneata!

Dar, precum fusese pregătită dinainte mămăliga, așa era pregătit și vinul. Mătușa Ileana făcuse toate celea: cine știe, poate i-a venit Anicuței un control tocmai din Germania?! Iar controlorii – așa-i de când îi lumea – trebuie să-i primești cu masa plină.

Ana aduse o garafă cu vin și o puse pa masă.

Turnă în toate paharele și, urându-le oaspeților să fie sănătoși, își bău paharul.

Și iarăși se așează lângă oberleitenantul Johan Schteher.

Celălalt avea ochii injectați, părea cherchelit de-a binelea, dar n-o slăbea:

— Anna, tu ai avut un soț frumos?

— Nu-l țin minte. L-am uitat, spuse ea.

— Dacă era urât, nu l-ai fi uitat. Încaltea era bărbat?

— Un fricos... zise Ana și dădu din mână a pagubă. A fugit. Nu-mi plac bărbații fricoși.

— De ce-a fugit? o întrebă și oberleitenantul.

— S-a speriat de nemți...

— O-la-la! răcni roșcovanul. Îmi plac femeile sincere, Anna. Ele sunt... foarte feminine... cu alte cuvinte, senzuale. Precum sunt și bărbații urâți! Vino la mine, Anna.

— Stați, să mai șed cu dânsul olecuțică.

— Doi ofițeri nemți nu se sfădesc pentru o femeie.

— Cred că nu e cazul... spuse Ana.

— O-la-la! răcni iarăși locotenentul. Să știți că începe să mă cucerească sinceritatea ei! Până acum credeam că o să avem nevoie de două femei, i se adresă el lui Johan.

— Un pic de răbdare, domnule locotenent, și totul va fi în regulă, îi spuse Ana.

— O-la-la! Face să răbzi și o oră pentru o victorie de cinci minute!

Locotenentul se trânti pe pat și, de emoționat ce era, începu să dea din picioare.

— Atât de scurte bucurii aveți? îl întreabă Ana.

— Anna! răcni locotenentul.

Oberleitenantul Johan Schteher găsi o muzică de dans la aparatul de radio, pe care îl și instalase în cameră. (Mai existau posturi, care transmiteau muzică ușoară!) O invită pe Ana la dans.

— Ai dansat cândva cu doi bărbați odată, Ana? întreabă locotenentul, ridicându-se într-un cot.

— Prefer pe rând, răspunse ea.

— O-la-la! bătu acela din palme. Îmi aștept deci rândul.

Ofițerul o atrase pe Ana la piept mai mult decât se cuvenea, dar ea se dădu brusc înapoi. Îl amenință cu degetul, dar gestul ei fu mai mult de ochii lumii, un simplu gest femeiesc, și nu putea să descurajeze pe un bărbat. Până și locotenentul de pe pat înțelese acest lucru.

— Tu ai avut bărbat, Anna? o întreabă oberleitenantul.

— Am și copil! spuse Ana.

— Și unde-i?

— La vecina de peste drum.

— Cât are?

— Doi anișori.

— Cum îl cheamă?

— Ștefănică.

Neamțul luă paharul de pe masă și-i oferi Anei o înghițitură de vin.

— Anna! Corpul tău nu seamănă cu al nimănui pe lume, făcu ofițerul de pe pat. Și nici al unei femei, care... să nu pomeniști de copii, Donner-wetter! Johan, tu ai copii undeva pe lumea asta?

— Am unul și n-am dovedit să-l văd măcar... spuse oberleitenantul.

— Ca și cum nici n-ai avea. Așa-i mai ușor.

— Cine știe?... făcu celălalt.

— Johan, de ce n-o săruți, sau nu-i spui nimic de dragoste, nu-i sta gura lui Helmut Cunert. De ce ții femeia degeaba?

— Mult o să stați la noi în sat? îl întrebă Ana pe partenerul său.

— Până ni s-a urî de voi... îi răspunse oberleitenantul, ca să audă și camaradul său.

— Sunt foarte misterioși nemții aceștea! spuse Ana, adresându-se la amândoi.

— Dac-ar ști bărbatul tău că lași copilul pe la vecini și dansezi cu nemții, ce ți-ar face? o întrebă oberleitenantul.

— Dac-ar ști! spuse Ana.

Helmut Cunert sări din pat și propuse un toast pentru femeile care își înșală bărbații. Au ridicat toți paharele. Ana și-l bău pe al său până la fund.

— Mă amețește sinceritatea ei, Johan! Ai spus că numai femeile urâte sunt sincere? Dă-mi-o să văd cum e!

— Uite, țigările-s pe masă, îi zise oberleitenantul.

— Donner-wetter! flutură din mâini locotenentul și se trânti iarăși pe pat, de data asta cu fața în pernă.

— Ce fac nemții la noi în sat? îl întrebă Ana pe oberleitenant. Repară mașinile?

— Nu. Au altceva de făcut. În primul rând... vor să aibă... câte o femeie.

— E grija lor cea mare?

— O mică dorință, zise oberleitenantul. Noi nu suntem chiar din prima linie. Suntem proiectanți... Avem de-a face cu construcțiile... depozite, chestii... arsenale.

— E târziu de-acu. Dacă nu plecați chiar azi, ne mai vedem.

Ana își ceru scuze și spuse că mai are de făcut o vizită unui bolnav, iar înainte de asta trebuie să-și ia copilul de la vecini.

Johan Schteher scoase o cutie de bomboane și vru să i-o dea Anei pentru copil. Dar Ana îi spuse că i-ar fi mai plăcut dacă domnul oberleitenant i-ar da-o copilului cu mâinile sale.

— O-la-la! făcu Helmut Cunert.

IV

Katiușa, vecina Anei de peste drum, dădu o fugă la mătușa Ileana, ca să afle ce fac nemții.

— Se vede că nu-s chiar atât de grozavi, dacă stă cu dânșii la masă și bea vin, zise Katiușa.

— Crezi că de bucurie?! Scap-o, maică precistă, de păgâni, dacă nu sunt veniți cu controlul – și păzește-o de năpastă! se ruga mătușa Ileana pentru Ana. Tot atunci intră și Ana.

— Cum îs ei, fa? o întrebă Katiușa.

— Nu i-am gustat, nu știu, îi răspunse Ana. Hai, să-mi iau băiatul.

— L-am adus. Se joacă pe cuptor. Crezi că băiatul o să te ajute? Bărbatul nu se bagă când vede un copil, care de acum înțelege, da de aista n-o să aibă nicio teamă.

— N-am eu grijă de asta. Trebuie să mă duc la Zărzăreni, am un caz grav.

— E târziu, fa Anicuță! Cum ai să mergi prin pădure?

— O să vină acuși sania.

Ana îl hrăni pe Ștefănică și-l lăsă pe cuptor cu mătușa Ileana. Abia dovedi să se îmbrace de drum, că se și auzi sania la poartă. S-a dus în fugă.

Iar Katiușa mai stătu puțin și când îl văzu pe locotenentul Helmut ieșind în ogradă, își făcu semnul crucii și spuse: „Doamne, că tare-s urâți!”

Baba Ileana rămase singură cu Ștefănică pe cuptor. Dar nu trecu mult și în tindă se auzi cineva bătând la ușă. Baba, nedeprinsă cu asemenea purtări delicate, s-a dus să vadă ce-i. Dar când a deschis ușa, cât pe ce să leșine de spaimă: era un neamț! Neamț în carne și oase, cu ochelari pe nas și pistol; arată ceva cu mâna oleacă mai sus de pământ. Cu mare greu a înțeles baba că-i vorba de copil și s-a speriat și mai tare. Neamțul a pășit pragul și a intrat în casă.

Ștefănică, într-adins, dăduse glas de pe cuptor și neamțul l-a auzit. S-a repezit într-acolo. Baba – după el: a vrut să-i stea în cale, dar n-a reușit. Neamțul s-a ridicat pe prichici și a luat copilul în brațe. A pășit în mijlocul casei, ținându-l pe copil pe un braț, apoi îl luă cu amândouă mâinile, îl ridică sus, îl sărută pe obraji și-l dădu babei, împreună cu două cutii de bomboane. Când să iasă, chiar lângă prag, neamțul își duse mâna la ochi. Așa i se păru babei. Așa-i povesti ea și Anicuței, când aceea se întoarse pe la miezul nopții din Zărzăreni.

V

Pădurea era plină de uscături. Ana s-a dus cu Katiușa să strângă vreascuri, că n-avea mătușa Ileana nici un băț de foc în ogradă. Iar primarul a încetat să-i dea și norma de lemne, care i se cuvenea ca felceriță.

S-au mai potolit vifornițele. Și-a scuturat baba Dochia cojoacele. Au plecat și nemții: oberleitenantul Schteher și locotenentul Cunert. Femeile scoteau de sub stratul de zăpadă vreascuri, le târâiau până la o buturugă și le tăiau în bucăți.

— Anicuță, ce-ai face, dacă ar apare chiar acum bărbatul tău? întrebă din senin Katiușa. Adică, nu chiar din senin, avea ea un gând al ei.

Ana o privi o clipă, apoi strânse din umeri: